

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

25 mai 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Sâli Radu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 ianuarie 2016, în cauza penală privindu-l pe

Morcov Denis Nicolae, *născut la 21 octombrie 1981, originar și domiciliat în mun. Chișinău, str. Mărășești 17.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: *09.12.2014 – 28.07.2015;*

Instanța de apel: *13.08.2015 – 12.01.2016;*

Instanța de recurs: *11.04.2016 – 25.05.2016.*

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 28 iulie 2015, Morcov D. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 201/1 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 2 ani închisoare.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 2 ani.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *în fapt*, a constatat că Morcov D. la 15 mai 2014, aproximativ în jurul orei 06:00, aflându-se la domiciliu său situat pe adresa: mun. Chișinău, str. Mărășești 17, acționând cu intenție directă, a aplicat violența fizică

exprimată prin multiple lovituri cu pumnii pe diferite regiuni ale corpului în privința membrului familiei, soției Morcov C., totodată a trântit-o la podea și a tîrît-o de picioare prin casă, cauzîndu-i, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 2554/D din 17 octombrie 2014, fractură completă cu deplasare minimă a coastei a X-a pe stînga linia axilară, fractura oaselor nazale fără deplasare, echimoze la nivelul feței, echimoză hemotoracele drept, care condiționează dereglare de lungă durată și în raza acestui criteriu atribuie la categoria leziunilor corporale medii.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 201/1 alin. (2) lit. b) Cod penal, după indicii calificativi: *violența în familie, adică acțiunea sau inacțiunea intenționată, manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat vătămarea medie a integrității corporale sau a sănătății.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței a fost atacată cu apel de către acuzatorul de stat, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei, pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță, prin care Morcov D. să fie condamnat în baza art. 201/1 alin. (2) lit. b) din Codul penal, la 5 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea apelului procurorul a invocat că prima instanță a stabilit o pedeapsă prea blîndă inculpatului aplicînd prevederile art. 90 Cod penal, suspendînd executarea pedepsei pe un termen de 2 ani

De asemenea, prima instanță, nu a ținut cont de pericolul social sporit al acțiunilor inculpatului, de circumstanțele comiterii infracțiunii, de faptul că inculpatul se caracterizează negativ la locul de trai, anterior a fost judecat, este scandalagios și are un comportament neadecvat, iar toate acestea a generat repetate adresări a soției sale Morcov C. către organele de drept.

La stabilirea pedepsei prima instanță a ignorat gravitatea infracțiunii săvîrșite de către inculpatul Morcov D., de motivul ce a determinat săvîrșirea infracțiunii, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează răspunderea inculpatului, care în consecință nu v-a contribui la atingerea scopului propus de pedeapsa penală, cel de a restabili echitatea socială, corectarea condamnatului precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni din partea condamnatului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 ianuarie 2016, apelul declarat a fost respins, ca fiind nefondat, iar sentința a fost menținută fără modificări.

5. Verificînd probele administrate pe cauza penală dată, instanța de apel a constatat că prima instanță a făcut o analiză amplă a probelor cercetate, cărora le-a dat o apreciere corectă sub toate aspectele, respectînd prevederile art. 101 alin. (4) Cod de procedură penală, și a ajuns la concluzia că vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii incriminate a fost dovedită pe deplin, iar argumentele recurentului invocate în acest sens, sunt neîntemeiate.

Așadar, instanța de apel a menționat că din cumulul de probe administrat se dovedește cert că inculpatul a acționat intenționat împotriva soției sale Morcov C., săvîrșind infracțiunea de violență în familie, adică acțiunea intenționată manifestată fizic, comisă asupra unui membru de familie, care a provocat suferințe fizice și psihice, precum și vătămarea medie a integrității corporale.

În continuare, referindu-se la argumentele invocate de către procuror în apel, precum că prima instanță i-a stabilit inculpatului o pedeapsă prea blîndă, instanța de apel nu le-a reținut ca fiind întemeiate, din motiv că pedeapsa stabilită inculpatului corespunde atît prevederilor legale privind individualizarea pedepsei stipulate la art. 75 Cod penal, cît și circumstanțelor de fapt ale cauzei.

De asemenea, instanța de apel a considerat că prima instanță just a concluzionat că nu este rațional și necesar pentru atingerea scopului pedepsei penale, ca inculpatul să execute real pedeapsa închisorii.

Prin urmare, instanța de apel a considerat că prima instanță a adoptat o sentință legală și întemeiată, elucidînd toate elementele cauzei în ansamblu, iar apelul declarat de către acuzatorul de stat l-a considerat ca fiind nefondat, drept rezultat acesta a fost respins.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, procurorul a atacat-o cu recurs ordinar, solicitînd casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță, într-un alt complet de judecată.

În motivarea recursului, recurentul menționează că instanța de apel la adoptarea deciziei nu a ținut cont de prevederile art. 61 Cod penal.

Totodată, dispoziția art. 90 Cod penal obligă instanțele de judecată să indice expres în hotărîrea adoptată, motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei, însă instanța de apel nici nu a motivat aplicarea acestor prevederi, dar s-a limitat doar la enumerarea circumstanțelor pe care le consideră atenuante.

Într-o altă ordine de idei, recurentul indică că instanțele de fond corect au încadrat acțiunile săvîrșite inculpat în baza art. 201/1 alin. (2) lit. b) Cod penal, însă pedeapsa stabilită nu a fost apreciată în coroborare cu fapta comisă și consecințele acesteia, nu au ținut cont de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii comise de către inculpat.

Prin urmare, recurentul mai indică că reieșind din criteriile generale de individualizarea pedepsei, apreciind în sensul dat circumstanțele cauzei, consideră că este oportun evaluarea juridică și socială a acțiunilor inculpatului sub aspectul prejudiciului cauzat relațiilor sociale ocrotite de legea penală.

Astfel, instanțele de fond nu au ținut cont de gradul prejudiciabil a infracțiunii săvârșite, de comportamentul inculpatului în momentul comiterii infracțiunii și după consumarea ei, de personalitatea ultimului, drept rezultat pronunțând hotărâri neîntemeiate.

În concluzie, procurorul menționează că instanța de apel nu și-a motivat soluția adoptată, susținând neîntemeiat hotărârea primei instanțe și descriind superficial circumstanțele care au dus la soluția adoptată pe caz.

În drept, recurentul își întemeiază recursul pe temeiurile prevăzute la pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, or în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Lecturînd textul recursului, Colegiul penal constată că, recurentul contestă decizia instanței de apel în latura penală, și anume, își manifestă dezacordul cu pedeapsa stabilită inculpatului Morcov D., pe care o consideră prea blîndă.

Recurentul invocă drept temei pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod penal, care statuează că, hotărârea contestată nu conține motive pe care se întemeiază soluția și instanțele au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Așadar, avînd în vedere că recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de către instanțele de fond și cu încadrarea juridică a faptei prejudiciabile săvârșite de inculpat, în continuare instanța de recurs se va expune doar asupra aspectului ce vizează individualizarea pedepsei stabilite inculpatului Morcov D.

Astfel, la etapa dată instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea penală pentru faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Sub acest aspect, instanța de recurs remarcă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, relevă în mod concludent că, instanțele de fond corect au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa stabilită inculpatului, fiind în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând cont de prescripțiile din art. 61, 75, 90 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii, iar la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Reieșind din faptul că, recursul declarat este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond au individualizat pedeapsa stabilită inculpatului Morcov D., la acest capitol instanța de recurs amintește că, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis această infracțiune, ținând cont de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Pedeapsa aplicată trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și restabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Termenul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se stabilește avându-se în vedere persoana celui vinovat, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului pînă sau după săvârșirea infracțiunii, deci este vorba de personalitatea infractorului. Adică, categoria și termenul (limita) de pedeapsă ce urmează a fi stabilit este în dependență de circumstanțele atenuante și agravante, prevăzute de art. 76-77 Cod penal, precum și efectele acestora prescrise în art. 78 Cod penal.

În cauza dată, aceste criterii generale și speciale privind individualizarea pedepsei, au fost valorificate de instanța de apel, anume în această ordine, fiindu-i stabilit lui Morcov D. termenul de pedeapsă prevăzut de sancțiunea art. 201/1 alin. (2) lit. b) Cod penal, 2 ani închisoare, iar în temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat, cu stabilirea unei perioade de probațiune de 2 ani.

Cît privește aplicarea art. 90 Cod penal, în privința inculpatului, instanța de recurs reamintește că, ulterior stabilirii pedepsei potrivit tuturor criteriilor generale de individualizare a pedepsei (art. 75 Cod penal), ținînd cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată *poate* dispune neexecutarea pedepsei aplicate vinovatului.

În contextul dat este necesar de menționat că, suspendarea condiționată (art. 90 Cod penal), ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea, ca pe lîngă stabilirea mărimii pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare.

O condiție prevăzută expres în alin. (1) art. 90 din Cod penal, constituie concluzia instanței că nu este rațional ca făptuitorul să execute pedeapsa stabilită. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze dacă scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia. În formarea convingerii, instanța de judecată ține cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, inclusiv are în vedere întreaga conduită a condamnatului înainte de săvîrșirea faptei, după săvîrșirea faptei, în timpul judecării, precum și alte aspecte ce privesc personalitatea infractorului, bazîndu-se pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești.

Așadar, Colegiul penal remarcă că instanțele de fond au exercitat această prerogativă și corect au concluzionat că scopul pedepsei penale va fi atins, chiar dacă inculpatul nu va executa real pedeapsa închisorii.

Reieșind din cele menționate, instanța de recurs consideră că temeiul invocat de recurent nu este relevant cauzei, iar instanța inferioară și-a motivat just soluția adoptată, acordînd deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, stabilindu-i o pedeapsă proporțională faptelor săvîrșite de acesta.

Privitor la cele invocate de recurent precum că, instanța de apel la judecarea apelului declarat nu și-a motivat soluția corespunzător, Colegiul penal menționează că motivarea hotărîrii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atîta timp cît sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărîrii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută de prima instanță și a concluzionat corect că aceasta se circumscrie încadrării juridice menționate în rechizitoriu, potrivit căreia Morcov D. a fost învinuit de săvîrșirea infracțiunii

prevăzute de art. 201/1 alin. (2) lit. b) Cod penal, iar pedeapsa stabilită corespunde circumstanțelor de fapt reținute în speța dată.

Din considerentele menționate se conchide că în cauză supusă judecății nu s-au comis erorile de drept la care face referință recurentul, deci, nu persistă temeiurile de casare a deciziei adoptate de instanța de apel.

În concluzie, se indică că hotărîrea atacată este legală și întemeiată, fiind adoptată în corespundere cu prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală și din atare considerente, recursul ordinar declarat de procuror este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Sâli Radu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 ianuarie 2016, în cauza penală privindu-l pe **Morcov Denis Nicolae**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 24 iunie 2016.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru